

Trobada a Cadaqués, en homenatge a Picasso

CADAQUÉS. — Els propers dies 22, 23 i 24 de setembre, se celebrarà a Cadaqués, la primera trobada d'artistes, amb motiu d'acomplir-se el setanta cinquè aniversari de l'estada de Pablo Picasso a la localitat. Durant la trobada, tindran lloc diferents actes de caire artístic i cultural, amb la intervenció dels més destacats crítics de Catalunya.

Tanmateix es desenvoluparà un seguit d'exposicions en homenatge a Picasso i als artistes que durant el segle han residit i treballat a la vila costanera, i entre ells, evidentment, Salvador Dalí.

I Setmana del còmic al Masnou

EL MASNOU (Del nostre corresponçal Oriol Ferran). — El proper 14 de setembre s'inaugurarà al Masnou la primera *Setmana de la historieta al Masnou*, que fins el 21 del mateix mes intentarà representar el món del còmic, tractant a fons i mitjançant la presència de professionals de la il·lustració les tècniques i recursos utilitzats habitualment pels comicistes.

A més dels professionals reconeguts que participaran a la setmana, hi haurà la presència activa d'altres dibuixants.

La idea de la setmana sorgí d'un grup de joves masnovins de diverses entitats de la vila que, interessats pel còmic, volien crear una fira que arribés de forma plena al públic: «Així no hem volgut assemblar-nos en res al *Saló del Còmic de Barcelona*, al qual hem pres com a model d'allò que no havíem de fer. Nosaltres hem intentat que siguin unes jornades plenament populars on els visitants puguin realment arribar al fascinant món del còmic. No com passa a Barcelona, que més que un saló sembla una reunió comercial d'editors».

Dins dels actes que es desenvoluparan durant aquesta *Setmana de la historieta*, destacar l'exposició d'originals i el còctel d'honor que es realitzarà amb motiu de la inauguració, divendres 14, a les 7 de la tarda, a la Casa de Cultura, i a 2/4 de 9 del vespre, la projecció de la pel·lícula *Heavy Metal*. A més de la projecció d'altres cintes de vídeo, (*El Señor de los anillos*), tindran lloc a la Casa de Cultura col·loquis i taules rodones obertes a tot el públic assistent.

Ceràmiques de Miquel Fort a Caldes

CALDES DE MALAVELLA. — Del 5 al 15 de setembre, Miquel Fort i Garsavall exposa una mostra de ceràmica artística a la «Casa Rosa» de Caldes de Malavella. Les obres de Miquel Fort, de característiques abstractes i d'un acurat nivell tècnic, signifiquen tot un estudi de la ceràmica prehistòrica, que fa especialment interessant l'exposició.

«Pintor per vocació», va estudiar a l'escola de Belles Arts d'Olot

Isidre Font i Ribas: quan la introversió esdevé creació

BARCELONA. (De la nostra col·laboradora Glòria Bosch i Mir). — A l'Isidre costa treure-li les paraules. Es troba lluny de la imatge d'artista sofisticat. Tot seguint els itineraris dels seus ulls, que procuren evitar la mirada directa en alguns moments, s'hi pot descobrir una expressió dolça —entre ingènua i reservada— que no s'acaba d'adaptar a la paraula com a mitjà per expressar els sentiments o els problemes quotidians, perquè «a vegades es passa molt malament». Ell, per això, ja té els pinzells i la tela.

Poc més de dos anys treballant en el camp de la pintura, i porta una ratxa ben considerable de premis. El primer fou a Tossa, l'estiu passat, després vindria el més dignificatiu, el de la Sala Parés de Barcelona. I recentment, el premi Valentí de Vilanova i la Geltrú, així com el II Premi Vila de Palafrugell. Estudiant de Belles Arts a Olot en un principi, pintor per vocació després, des de fa poc temps està lligat al món de la moda pel seu treball en una casa d'alta costura. Viatger en busca del mar, l'Isidre Font i Ribas és, per damunt de tot, una persona emotiva i treballadora, que creu més en anar fent cada dia i oblidant les possibles venes arrauxades de l'anomenada inspiració. No és destructiu i procura projectar la part positiva, sobretot de totes aquelles coses que no l'afecten a ell directament, sinó terceres persones. És, per tant, un bon amic.

El llenguatge plàstic, malgrat la reiteració temàtica, és fresc, puix dintre les tècniques realistes es dedica a abstraure emotivament les imatges i a projectar bona part de la seva manera de ser. Atmosferes velades solen escapar a l'aspecte real d'un element qualsevol. Les mateixes cadires de platja, tan constant a l'obra, fluctuen entre dos mons, però sol ser el misteri i la pressió interna el que no acaba de desvetllar totalment un motiu extern.

Isidre Font i Ribas

OLOT, TEMPS DE RUPTURA

Com a alumne que ha estat de l'Escola de Belles Arts d'Olot, diu:

«A Belles Arts m'hi van portar perquè no estigués pel carrer. Allà comencés a remenar carbó i pintures... Els tres o quatre anys que hi vaig estar no treballava d'una manera conscient, perquè per voluntat pròpia i amb una dedicació seriosa no m'hi vaig trobar fins als 16 o 17 anys. De totes maneres, l'Escola se l'ha carregat molta gent i no sé per què, ja que la persona que va allà té els mitjans. El professorat dona tot el que pot i si aquests mitjans resulten precaris, la tasca i la necessitat han de sortir d'un mateix. És veritat que la informació no t'arriba com si anessis a Belles Arts de Barcelona i lògicament arriba un moment en què has de seguir per tu mateix si vols fer una cosa més personal. Llavors vaig començar pel paisatge urbà —pensa que eren els moments d'Olot, temps de ruptura i a aquella edat ho assimiles tot—, per passar posteriorment als temes de platja. Amb la tècnica o procediment també hi hagué un canvi de l'oli a l'acrílic.

—Com compagines les dues tasques, la moda i la pintura?

—Normalment treballo matí i tarda. Aleshores pinto cada dia al vespre, de vuit a onze, més els caps de setmana. Vaig a l'estudi regularment. Encara que hi ha dies molt carregats i, en lloc de pintar, preparo quadres nous.

—A partir de...?

—Quasi sempre treballo en base a la fotografia. A vegades miro revistes i en trec elements que em poden interessar, mentre altres cops faig fotos.

—Ets constant i ordenat?

—Procuro ser constant en el treball, però hi ha èpoques de crisi i és quan em dedico a fer esbossos, cercar temes... encara que no agafi els pinzells. Per pintar he de sentir-me bé. Per un quadre necessito entrar-hi en començar. Fer-ho és una altra història. Respecte a si sóc ordenat, per exemple amb els pinzells, sempre els netejo quan acabo i, a vegades, fins i tot hi tinc mania.

—La típica cadira de platja és molt representativa i sol sortir a cada obra en diverses combinacions...

—Arriba el moment en què qualsevol cosa que veus et suggereix un quadre i el nivell d'associacions cada vegada és més profund.

—El mar i els seus elements més pròxims com a motivació,

podria ser una actitud romàntica?

—No ho sé. A mi de sempre m'ha agradat molt i potser pel fet de no tenir-ho a l'abast. El mar és una història diferent i em deixo portar per tot allò que l'envolta: des dels elements visuals a les sensacions que produeix sentir la remor de les onades, etc... És un tema amb el qual em sento molt bé. Quan vaig anar a Tossa per primera vegada, l'estiu passat, em va sorprendre trobar-hi les casetes de banys, ja que s'han perdut a quasi tota la costa.

L'ATMOSFERA

—Què és per a tu el més important d'un quadre?

—L'atmosfera. Potser arribarà un dia en què en prescindiré, però com veus, en les meves cadires de platja, no t'hi pots asseure. Malgrat utilitzar una tècnica realista, les cadires no són reals, ja que crees una atmosfera.

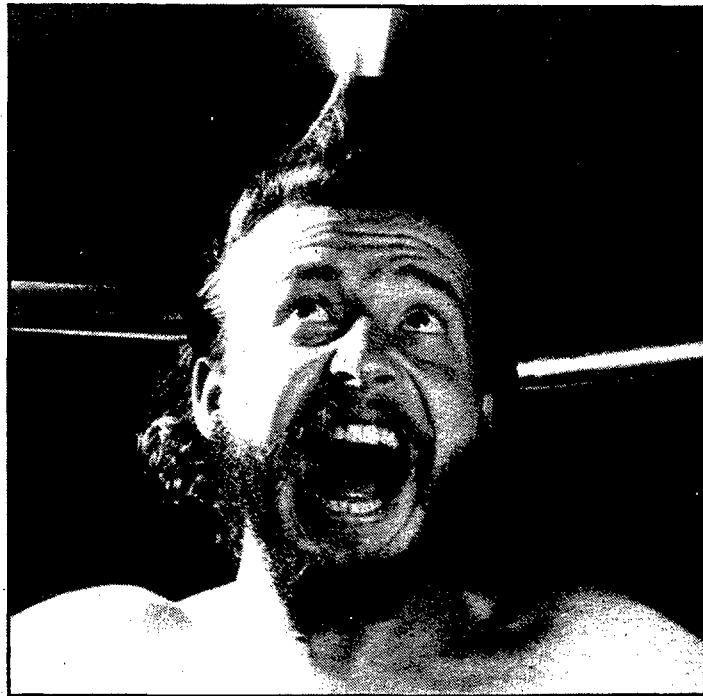
L'obra més curiosa i que sense allunyar-se de la seva temàtica ens projecta una visió ben diferent és la que presentà a Vilanova, on guanyà el premi Valentí.

—Condicionat pel tema, et vas veure obligat a pintar un interior. I així vas transportar el motiu extern a un nivell d'expressió tancat i suggerent: un interior de platja. Havies fet algun interior?

—No n'havia fet mai cap, però de seguida vaig veure clar que seria un interior de platja. El quadre consta d'una paret interior amb dues finestres als extrems per on es veu el mar. El terra està fet amb rajoles, però al damunt hi ha sorra de platja, com si hagués entrat per les finestres. En el centre, una cadira de platja amb una tovallola al damunt. I també l'horitzó que es veu a través de les finestres continua sobre la paret, però d'una manera més suau. Sembla que la platja estigui dins la casa.

FOTOS DE RAFEL BOSCH. — El fotògraf gironí Rafel Bosch exposa aquesta primera quinzena de setembre una col·lecció de fotografies dels darrers recitals de Bob Dylan i Carles Santana a Barcelona. Les fotos penjen de les parets dels bars Freaks i Salsitxa de Girona. Bob Dylan (Foto: Rafel Bosch)

EXPOSICIÓ DE VIÑAS A TORROELLA (Del nostre corresponçal, J. L.). — Com una de les darreres exposicions de la temporada que tenen lloc a la capella de Sant Antoni s'ha anunciat la del torroellenc Joan Viñas, que s'inaugurarà dissabte i restarà oberta fins al 19 d'aquest mateix mes, amb pintura i escultura. Joan Viñas, nascut el 1954, ha estat voltat sempre per l'element fusta gràcies a l'ofici familiar. Preocupat per ampliar-ne els coneixements i la seva manipulació, ha participat en exposicions col·lectives que li han anat marcant la pauta en aquest procés evolutiu que ha desembocat de ple en aquesta nova facetta artística en què combina altres matèries.